

100/1

สำหรับศาลใช้

(๓๑)

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๖๓๐๐๕ / ๒๕๕๓ ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ความอาญา

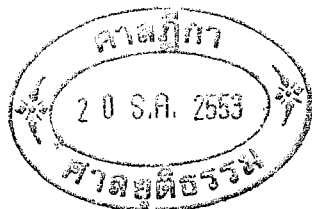
พนักงานอัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โจทก์

ระหว่าง

นางจินตนา แก้วขาว จำเลย

เรื่อง บุกรุก

จำเลย	ฎีกาคัดค้าน	คำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ลงวันที่ ๑ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘		
ศาลฎีกา รับวันที่ ๒๔ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙		

- ๒ -

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๔ เวลากลางวัน

จำเลยกับพวกหลายคนร่วมกันเข้าไปในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๕ ของบริษัทยูเนียน

เพาเวอร์ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด ผู้เสียหาย ซึ่งกำลังจัดงานเลี้ยง แล้วร่วม

กันขว้างปาและเทของเน่าเสียใส่โต๊ะอาหาร ถังน้ำแข็ง เวทีงาน และภายในบริเวณ

งาน อันเป็นกรรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหายโดยปกติสุข

เหตุเกิดที่ตำบลธงชัย อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำเลยเข้ามอมบดัว

ต่อพนักงานสอบสวนในเวลาต่อมา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

๘๓, ๓๖๒, ๓๖๕

ศาลฎีกา
จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๕ (๒) ประกอบมาตรา ๓๖๒ จำคุก ๖ เดือน

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า
วันเกิดเหตุ ผู้เสียหายจัดงานเลี้ยงฉลองครบรอบ ๓ ปี โครงการโรงไฟฟ้าหินกรูด
ในที่ดินของผู้เสียหาย เวลาประมาณ ๑๔ นาฬิกา ขณะที่นั่งวิทยุวัลย์ พุกจันทร์
กับพวก จัดเตรียมอาหารและตั้งโต๊ะอาหารเพื่อเลี้ยงแขกที่จะมาร่วมงาน จำเลยกับพวก
รวมประมาณ ๑๐๐ คน ได้เดินเข้าไปในบริเวณที่จัดงานแล้วพูดว่า พวกเราเอา
น้ำปลาวาฬใส่เลย จากนั้นชี้ิ้วไปตามโต๊ะอาหาร พวกของจำเลยประมาณ ๕๐ คน
ต่างแยกย้ายกันนำถุงน้ำปลาวาฬไปบีบใส่โต๊ะอาหาร ถังน้ำแข็ง และขว้างไข่เน่าใส่
เวทีตามภาพถ่ายหมายเลข จ.๘ จ.๙ จ.๑๕ และ จ.๑๖

จำเลยนำสืบว่า วันเกิดเหตุจำเลยกับพวกรวมประมาณ ๓๐ คน
พากันไปที่สำนักงานของผู้เสียหายเพื่อยื่นหนังสือคัดค้าน เมื่อไปถึงพบกลุ่มชายฉกรรจ์
รวมประมาณ ๕๐ คน จำเลยกับพวกเกรงว่าจะไม่ปลอดภัยจึงพากันเดินเลี่ยงขอผ่าน
ไปหน้าเวทีงาน เห็นชาวบ้านทะเลาะกับผู้จัดเวทีจำเลยจึงเข้าห้ามปราม จากนั้นจำเลย
กับพวกดังกล่าวพากันกลับบ้าน

พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ตามวันเวลาและสถานที่

100/4

- ๕ -

เกิดเหตุดังกล่าวในฟ้อง ได้มีคนร้ายหลายคนร่วมกันบุกรุกเข้าไปในที่ดินของผู้เสียหาย แล้วร่วมกันขว้างปาและเทของเน่าเสียใส่โต๊ะอาหาร ถังน้ำแข็ง และเวทีจัดงาน ปัญหา ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกมีว่า จำเลยร่วมกับพวกคนร้ายดังกล่าวกระทำ ความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีนางทิพย์วิมลย์ พุกจันทร์ นางอาภรณ์ แซ่ลี นายเชาวลิต หลีเฮง นางจินตนา เพชรสกุลทอง นางมณี เขียวขำ และนายสันต์ เมืองสมัย เป็น พยานโดยพยานทุกปากต่างเบิกความไว้ได้ความว่า วันเกิดเหตุจำเลยกับพวกประมาณ ๑๐๐ คน เข้าไปในบริเวณที่จัดงานเลี้ยงของผู้เสียหาย จำเลยพูดขึ้นว่า พวกเราเอา น้ำปลาวาฬใส่เลย จากนั้นจำเลยชี้นิ้วไปตามโต๊ะอาหาร พวกของจำเลยประมาณ ๕๐ คน ต่างแยกย้ายกันนำถุงน้ำปลาวาฬไปบีบใส่โต๊ะอาหาร ถังน้ำแข็ง และขว้างไข่เน่า ใส่เวที โดยมีจำเลยชี้ตัวไปตามโต๊ะอาหาร พวกของจำเลยประมาณ ๕๐ คน เห็นจำเลยยืนอยู่ที่โต๊ะอาหารด้านหน้าเวที เห็นว่า พยานโจทก์ทุกปากเบิกความสอดคล้อง เชื่อมโยงกันโดยตลอดได้ความว่า วันเกิดเหตุจำเลยกับพวกประมาณ ๑๐๐ คน พา กันเข้าไปในสถานที่จัดงานเลี้ยงของผู้เสียหายแล้วจำเลยเป็นผู้ชี้นิ้วพร้อมกับสั่งการด้วย วาจาให้พวกของจำเลยเทและขว้างปาของเน่าเสียใส่โต๊ะอาหาร ถังน้ำแข็ง และเวที แม้

การเบิกความบางตอนจะแตกต่างกันบ้างก็เป็นเพียงผลความมิใช่สาระสำคัญที่จะทำให้
คำพยานโจทก์เหล่านั้นมีน้ำหนักน้อยลงถึงกับรับฟังไม่ได้ เหตุคดีนี้เกิดขึ้นในเวลากลางวัน
พยานโจทก์ดังกล่าวทุกปากรู้จักจำเลยมาก่อน เชื่อว่าจดจำจำเลยรวมทั้งการกระทำของ
จำเลยได้อย่างแม่นยำ ไม่ปรากฏว่าพยานโจทก์เหล่านั้นเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย
มาก่อน ไม่มีเหตุชวนให้ระแวงสงสัยว่าจะเบิกความบรักบรั้าจำเลยให้ต้องรับโทษ จำเลย
อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า วันเกิดเหตุจำเลยกับพวกไปที่สำนักงานของผู้เสียหาย
เพียงแต่ป้ายเบี่ยงว่าไม่ได้เข้าไปในที่เกิดเหตุ โดยมีจำเลยเบิกความเป็นพยานปากเดียว
โดยปราศจากพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน ทั้งๆ ที่จำเลยอ้างว่าวันเกิดเหตุจำเลยมี
พวกร่วมไปด้วยหลายคน จึงไม่น่ามีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ พยานหลักฐาน
ตามที่โจทก์นำสืบมีน้ำหนักมั่นคงฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิด
ตามฟ้อง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่จำเลยฎีกาต่อไปว่า ธรรมชาติของคดีที่กล่าวหาว่าจำเลยกระทำความ
ผิดมิใช่การกระทำความผิดอย่างคดีอาญาสามัญ การใช้ดุลพินิจวินิจฉัยคดีของ
ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ จึงไม่ต้องด้วยเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้น ไม่เป็นสาระแก่คดี

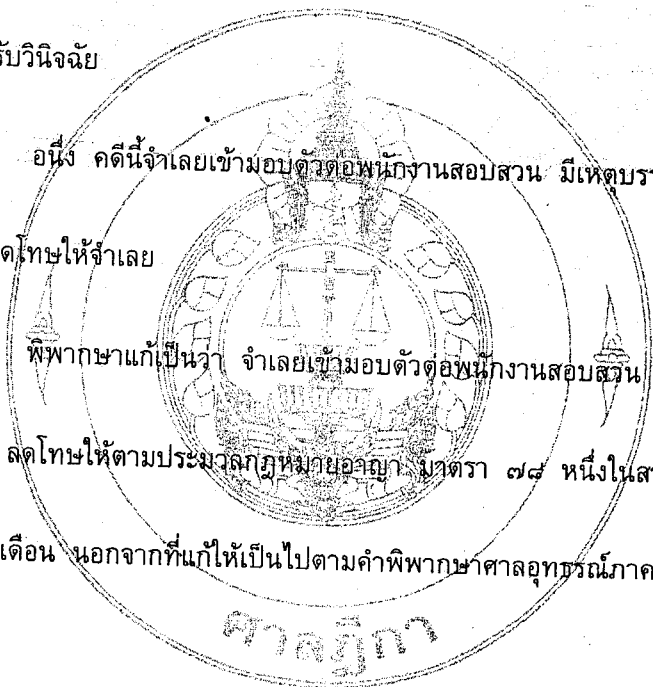

อันควรได้รับการวินิจฉัย ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕

ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

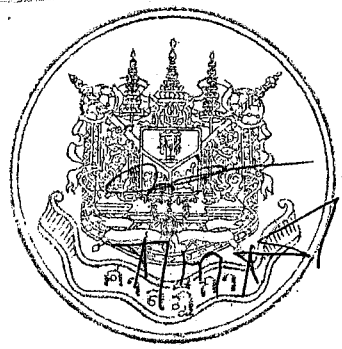
อนึ่ง คดีนี้จำเลยเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน มีเหตุบรรเทาโทษ เห็นสมควรลดโทษให้จำเลย

พิพากษาแก่เป็นว่า จำเลยเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน มีเหตุ บรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ หนึ่งในสาม คงจำคุก ๔ เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗.

นายสุรศักดิ์ สุวรรณประกร

นายชำนาญ รวีวรรณพงษ์

นายสุรพันธุ์ ละอองมณี

หมายเหตุ มีคำรับรองของประธานศาลฎีกาแนบท้าย

100/4

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๐๐๕/๒๕๕๓

ศาลฎีกา

วันที่ ๖ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีนี้ได้ทำคำพิพากษาโดยนายสุรศักดิ์ สุวรรณประกร ได้ร่วม
ประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะและมีความเห็นพ้องกันตั้งลงลายมือชื่อไว้ในต้นร่างคำพิพากษาแล้ว
แต่เนื่องจากนายสุรศักดิ์ สุวรรณประกร พ้นจากตำแหน่งไปก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้
จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ.

(นายองอาจ ไรจนสุพจน์)

รองประธานศาลฎีกา

ปฏิบัติราชการแทนประธานศาลฎีกา